

Bir bahar akşamı yine bahçede oturmuş pilli radyomdan yayılan nağmeleri dinliyordum. Birden bir kadın sesi ile irkildim. Başımı çevirdiğimde Nur hanımla annesini karşımda gördüm. **"Maşallah Yusuf bey! Deminden beri sesleniyoruz duyduğunuz yok. Radyo sesine hasret kaldık bu güzel ses nereden geliyor diye kalktık buralara kadar geldik. Bizi hiç duymadınız."** dedi annesi. Gözlerimi kurulamaya vakit bulamadan yakalanmıştım. Hemen kalkıp yer verdim. Oturdular. Bir an Nur hanımla bakıştık. Gözleriyle gözlerimden neler sormuyordu ki...

Neler geçer gönlümüzden
Ne ben derim, ne dersin sen.
Ben pek mahçub, sen çekingen
Bir şeyler var aramızda
Her halimizden de belli
Nasıl demeli bilmem ki
Nasıl da söylemeli?
Aynı duygu içimizde
Pürheyecan ikimizde
Hiç cesaret yok ki bizde
Bir şeyler var aramızda
Her halimizden de belli...

Nasıl demeli bilmem
Nasıl da söylemeli?
Değse bir eline elim,
Çözülecek dilden düğüm
Gel artık gel gel diyelim,
Bir şeyler var aramızda
Her halimizden de belli...
Nasıl demeli bilmem ki
Nasıl da söylemeli?

İşte o gün birbirimize daha yaklaştık. Bana neler neler sormadılar, özellikle annesi ne de çok soru sordu. Müziği çok sevdiğimden söz etmiştim, şarkıların tümünü bildiğimi kendime yetecek kadar bir estürman da çaldığımı söylediğimde çok sevinmişlerdi. Onlar gittikten sonra duygularım coşmuştu. Şair olmak güzel birşeyler yazmak istiyordum. Ve **"Neler geçer gönlümüzden/ Ne ben derim, ne dersin sen!.."** diye birkaç satır karaladım.

Şiiri tamamladığımda, ondan aldığım plan defterini geri verirken onuda içine koymuştum. Ertesi gün tenefüste yanıma geldi ve **"Yusuf bey size bir şiir okumak istiyorum, dinler misiniz?"** diye sordu. "Ben çok sevdim, defterime de yazdım" dedi ve okumaya başladı. Okuduğu şiir benim şiirimdi. Şiirimden aldığım sevgi haberiydi bu.

Şiiri bitirdiğinde **"Kimin acaba bu güzel şiir?"** diye sordu. **"Sizin!"** deyiverdim birden. Başımı eğmiş gözlerine bakamıyordum artık.

"Hayır benim değil" dedi. **"Eğer sahibi sizseniz, binlerce defa kutlarım"** diye devam etti. Cesaret alarak **"Buna şiir denirse, evet ben yazdım"** dedim.

"Ben çok sevdim. Başka yazdıklarınızı da görmek isterim" diyerek sınıfına doğru yürüdü. O günden sonra şiir yazmaya başlamıştım. Her yazdığımı da ona veriyordum. Böylece aramızda bir köprü kurulmuştu. Sonbahar bitipte ilk kar düştüğünde, kar helvasını ömrümde ilk defa onun elinden yemiştim. Ölçüyü biraz kaçırdım galiba. Rahatsızlanmıştım.

Gözlerimi açtığımda il merkezindeki hastanede buldum kendimi. Cemil başucumdan ayrılmıyordu. Sonradan öğrendiğime göre önemli bir mide kanaması geçirmişim. On beş gün hastanede kaldım. Sonra üç ay rapor verdiler.

O kadar üzülüyordumki. Okulumdan, hele hele Nur hanımdan uzak kalmak. Cemil'le düzenli olarak mektuplaşıyorduk. Son mektubu okurken ayaklarımın altından zeminin kaydığını sandım. Nur hanım evlenmiş, eş durumundan da İstanbul'a atanmıştı.

Üzerinden ne kadar geçti, hatırlamıyorum. Yaz tatilinde İstanbul'a gitmiştim. İstiklal caddesinde avare avare dolaşıyordum. Vitrinlere bakarken, kulağımın yabancısı olmayan bir sesle irkildim. Başımı çevirdim. Oydu. Yanındaki erkeğe vitrindeki çocuk elbiselerini gösteriyordu. Beni görmemişti. Kalabalığa karıştım. Sonra tekrar görebilmek için geri döndüm. Bir aşağı bir yukarı koşturur gibi yürüdüm. Yoktu. Her vitrinin önünde onu aradım.

Artık ümidi kesmiş yorgun argın bir pastanenin caddeyi gören masalarından birine ilişivermiştim. Gözlerimle hiç bitmeyecek belki de ömür boyu sürecek bir arayışa girmiştim. Birdenbire kırılan bir su bardağı beni hayallerimden ayırdı. O tarafa baktığımda Nur'u görmüştüm. Sanırım o bardağı benim için elinden bırakmıştı. Bardağı kıran bir insanın suçluluğu ile bana

Az sonra kalktılar. Hamileydi. Bu haliyle benden utanır gibiydi. Yine iki yabancı gibi bakıştık. Yanımdan geçip gittiler. Koskoca şehirde yine yapayalnız kalmıştım. İlk araçla İstanbul'dan kaçar gibi ayrılırken daha yolda, yolculuk ettiğim otobüsün koltuğunda, sarsıntıdan titreyen kalemimle cebimden çıkardığım kağıt parçasına

SENİNLE BİR SONBAHAR MEVSİMİYDİ TANIŞTIK

Seninle bir sonbahar mevsimiydi tanıştık,
Sanki birbirimizi yıllarca aramıştık...
Düşmeden el diline mesut günler yaşadık,
Yabancı olduk şimdi, yazık birbirimize...
İstersen gel dönelim eski günlerimize.

Göğsüne gonca güller, karanfiller takardım,
Menekşe gözlerine çılgın gibi bakardım!..
Seni Leyla sanırdım, yoktu Mecnun'dan farkım.
Yabancı olduk şimdi, yazık birbirimize...
İstersen gel dönelim eski günlerimize!..-

Bazı gün ben küserdidarılırdın bazı sen,
Barıştırırdı bizi alnıma konan busen!..
Ayrıldık ayrılalı ne haldeyim bir bilsen!..
Yabancı olduk şimdi, yazık birbirimize